

Drie jaar uit het leven van Patrick, Kiem, Deel I

Overzicht van de Hoofdstukken	p.2-p.3
Inleiding	p.4
Hoofdstuk 1:	Amy Winehouse p.23
Hoofdstuk 2:	De Spoed van Gasthuisberg, mijn ziektebeeld en ontelbaar veel crushes p.27
Hoofdstuk 3:	Kiem en President Joe Biden p.32
Hoofdstuk 4:	Mark, David, en Mama en Papa en benarde situaties waarin Kiem mij uit helpt p.40
Hoofdstuk 5:	Nathalie Missal (en Psychose) p.46
Hoofdstuk 6:	Jane, Kathy, Bernadette, Kiem, Nathalie p.54
Hoofdstuk 7:	16 jaar oud en de grote gevaarlij- ke spin p.62

Hoofdstuk 8:	Kiem, Nathalie, de “Goddelijke pil”, mijn hond Skye en single zijn. p.67
Hoofdstuk 9:	“Eindelijk”(?) vriendschap en liefde: Liana Anders p.75
Hoofdstuk 10:	Liana Anders en “Pater Da- maan”, verzorgingsinstelling in Tremelo p.81
Hoofdstuk 11:	De vynilplaatspeler in mijn slaap kamer p.89
Hoofdstuk 12:	De mirakel van de fiets(-gerinkel) en de fysieke inspanning (vooral veel wandelen) als remedie voor de genezing van mijn psychose p.96
Hoofdstuk 13:	De “voorbarige” conclusie en Kiem p.100-p.111
Appendix I:	De nota’s p.112-p.120
Appendix II:	Mijn buurjongen Geert , geen pedofiel, geen psychopaat en het eeuwig leven p.121-p.129
Appendix III:	De Quick-maaltijd met de omgekeerde betekenis p.130-p.148
Appendix IV:	Terug naar Kiem p.149
Appendix V:	Felicitaties, eindelijk bewezen wie de “WARE” is p.150-p.151
Conclusie:	Mijn liefde tot Liane Andries en Nathalie Missal p.152-p.153

Het is nu begin maart 2021 en ik lig in bed te woelen. “Geraakte ik maar in slaap om een tiental minuten te slapen? Een power-nap doet zo een deugd”. Ik hoor muziek van mijn you-tube die staat te spelen. Amy Winehouse staat te roepen op haar podium: “het is nog niet zover, ik mag nu nog niets zeggen...” Ik sta terug in een sprong recht, zonder slaap, met een nerveuze vermoeidheid, een onaangename combinatie die niemand wil treffen. Moe, wel, maar dan het liefst ontspannen. Of nerveus, maar dan het liefst écht wakker !! Maar een nerveuze vermoeidheid??

Brinta, of een graanproduct met melk en suiker is mijn zoveelste maaltijd. Het is nu enkele weken dat ik terug alleen woon, nadat ze in VIA, of de algemene psychiatrie afdeling van Bierbeek, kort bij Leuven, mij geforceerd op ontslag geduwd hebben, met een dosis pep-talk of een motiverende speech, en gezegd hebben dat het welletjes nu is na dat ik bijna 4 jaar opgenomen ben in Bierbeek: namelijk 9 maanden in de gesloten afdeling voor medicatie bepaling en bepaling van de soort afdeling waar men naartoe moet verder, en bijna 3 jaar op VIA;

Ik woon in een privé-appartement onder het dak van een vier-verdieping huis in Kessel-Lo. Tot november 2022 heb ik enkele dagen per week naar het dagziekenhuis geweest in Bierbeek. De bedoeling is om als een soort tussenstuk structuur aan te bieden vooraleer de patiënt volledig de stap kan organiseren om naar huis of appartement of begeleid wonen of beschut wonen. Beschut wonen is een woonvorm waar verschillende ex-patiënten kunnen samenwonen en niet geïsoleerd raken en daardoor terug ziek worden. Ik woon alleen in een privé appartement in Kessel-Lo, een deelgemeente van Leuven. De appartement ligt onder Drie jaar uit het leven van Patrick

een dak, met parket volledig boven en vanonder, en in de Zomer kan het er ferm warm worden.

Twee keer per week neem ik twee bussen heen en twee bussen terug naar het dagziekenhuis van Bierbeek, Sint- Kamillus. Daar heb ik drie activiteiten: individuele muziektherapie, tekenatelier, en actua, en verder gesprekken met de psychologe, de individuele begeleid(st)er, ervaringsdeskundige en de psychiater. Wekelijks krijg ik een inspuiting anti-psychoticum, en worden mijn pillen voor de week gezet.

Twee keer per week komt thuiszorg, een klein 2 uur, boodschappen doen in Delhaize, een beetje verderop. Daarna hebben ze meestal tijd om bijvoorbeeld spaghetti te koken, en eventjes UNO of schaak te spelen. Vanaf half juli 2022 (als de corona crisis ten einde loopt) ga ik elke week ook naar een creatieve expressie van 10uur30 tot 13uur, bij Pastya, "De Lantaarn", in Kessel-Lo. Verder komt één van mijn twee broers, namelijk Mark, twee keer per week, en hij gaat met mij boodschappen doen in bijv. De Aldi, De Action, of rijdt mij bijvoorbeeld naar de tandarts, enz. ... .

Ik bezoek Nathalie Missal meestal ten minste éénmalig per week in Betlehem, woonzorgcentrum, te Herent. Zij is een zeer moedige vrouw, die ondanks bipolaire stoornis en een voortschrijdende verlamming, plus meer dan 100 elektroshocks ontvangen, knap blijft. Verder doe ik mijn was vlakbij in 'ter Vlierbeke'-rusthuis éénmalig per week. Daar is het heel goedkoop om de was te doen, een kleine 4 euro in 2023, voor een wasmachine (met een wasverzachter) en een droogtrommel.

Er is gepland en uitgevoerd vanaf november 2022 om mijn bezoek in het dagziekenhuis te vervangen in 'ter Vlierbeke', 'de Central' (wekelijkse bezoek bij de huisdokter Dorothy Strim en verpleging voor gesprek en medicatie, zoals wekelijkse inspuiting), thuiszorg ('Ferm') twee maal per week, 'Pastya' in Kessel-Lo (creatieve expressie) en ('Ontmoeting' of iets dergelijks
Drie jaar uit het leven van Patrick

zoals 'PC- Ateljee'), verder 't Collectief' in het voormalige Papiermoleken (vanaf 11:30 tot 16:00), en nog heel zelden het 'Hoekhuys' (dinsdag van 15:00 tot 19:00) .

Verder heb ik om de twee weken een kort gesprek van het mobiel team aan huis (Tom Was en Johannes Tweed, begeleiding van de Hulster), en een psychologe om de drie weken aan de Naamse Poort bij Elly Werkzaam, een een psychiater Emmanuel Van Haas om de drie weken in het gebouw van 't Collectief (vroegere Papiermoleken aan de Oude Baan, Kessel-Lo).

Er is gepland geleidelijk mijn komst naar het dagziekenhuis af te bouwen en te vervangen. In November 2022 heb ik het dagziekenhuis volledig verlaten. Er zijn uiteindelijk eind 2023, 3 goeie vrienden waar ik regelmatig naartoe ga: ten eerste een zeer goeie schrijver van gedichten en teksten , namelijk Johan Pinot , die ik wekelijks probeer te bezoeken in de vroege avond, Nathalie Missal waar ik een tijd erg verliefd op was , in een woonzorgcentrum woont te Herent, en die ik probeer ten minste één maal per week te bezoeken en tenslotte een lieve man Tommy die een echtscheiding achter de rug heeft en een dochter heeft en in Tienen woont.

De eerste maanden terug thuis in Kessel-Lo, in maart 2021 verliepen in paniek: een opstoot van straffe gedachten. Daarmee bedoel ik dat ik op straat tieners 'onthield' doordat ik een beetje gluurde, maar wel zonder iets te zeggen of van mijn pad af te wijken. In de eerste maanden ging ik wel twee maal per week naar de spoed in Gasthuisberg, als stemmen zeiden dat ik zou sterven in de nacht, omdat stemmen zeiden dat ik een pedofiel ben (of een psychopaat). Die stemmen waren zo talrijk dat het een onaangenaam psychische erge continue druk was. Heel later tegen het einde van dit boek zal ik met mijn medicatiewijziging van Zyprexa naar Abilify, de stemmen beter kunnen afzonderlijk horen, doordat ze minder talrijk zijn geworden. Hier door zal het me soms, maar niet altijd lukken ze te verwerpen, wat een belangrijke Drie jaar uit het leven van Patrick

verbetering betekent. Verder is het hier belangrijk te vertellen dat ik vanaf de winter van 2021-2022, dagelijks probeer een wandeling te maken, eerst rond de 3500 stappen per dag, en daarna na een half jaar tussen de 5000 en 6000 stappen per dag. Het lukt me daarmee mijn gedachten meer op orde te zetten.

Ook heeft indertijd mijn beste vriend Marbel en tevens mijn psychische kapstok, zelfmoord gepleegd. Met kapstok bedoel ik dat ik heel graag bij hem op bezoek ging, op de ring van Leuven, en hij zat met mij echt in. Dat vond ik heel fijn, zijn enorme empathie was zo geweldig. Ik vond dat hij zo gevoelig was en komisch, dat ik hem bijna verafgodde. En dat gevoel van aanbidden kwam er daarna veel later pas aan te pas. Vooral bij hem kon ik mezelf zijn. Ook met mijn straffe gedachten, dit waren gevoelens dat ik een pedofiel en een psychopaat ben. Ik zou ook met problemen kampen in het begin dat ik niet goed wist wie ik het liefste had. Ik werd rap verliefd op toevallige voorbijgangers ook, van alle leeftijden, en ook wel maar heel uitzonderlijk onder de 14 jaar oud. Dat versprong dagelijks of wekelijks.

Pas met eind november 2023 werd het mij heel duidelijk, met de nieuwe medicatie van Abilify i.p.v. Zyprexa, dat ik de mentale leeftijd had van een tiener van 16 à 17 jaar oud. Dit betekende dat ik op volwassenen kon verliefd worden, en inderdaad, ik voelde de tweede maal in drie jaar tijd oprechte liefde naar Brigitte, een volwassen vrouw, een medewerkster van 't Collectief, Papiermoleken. Ik voelde forse fysieke liefdes aantrekking. Dit was nadat ik een jaar en een half eerder verliefd was geworden op Nathalie Missal. Daarvoor had ik wel voornamelijk Nathalie Missal graag gezien, en zij heeft ervoor gezorgd dat ik een 'ware' eventjes gevonden had bij haar, en ook een longfoto was zij te zien, en was ik verlost van zogenaamde 'straffe' gedachten, en ben ik niet opgepakt geweest aan die prison tegenover de MCH, voor mijn longfoto's. Ik heb wel twintig tot dertig 'crushes' gehad sinds maart 2021 tot november 2023, ook voor tieners, maar ook volwassenen. Crushes, daarmee bedoel ik heel korte verliefdheden, wat kan be-
Drie jaar uit het leven van Patrick

tekenen, een aantrekking tot een schone vrouw of tiener, en heel uitzonderlijk een kind. Dit laatste was waarschijnlijk niet omdat ik een pedofiel was, maar omdat ik alle schoonheid in een vervlakte en continue wereld zag.

Toen ik de bus naar huis nam van het dagziekenhuis (2 maal per week moest ik daar naartoe, om nog met één been in de psychiatrie te zitten en misschien wel steun van te krijgen om alleen uiteindelijk te kunnen wonen), zag ik rond mij, en fantaseerde ik dat ik wel verliefd kon zijn op veel vrouwen van de bus. Ik heb altijd een boontje gehad op Marokkaanse vrouwen. Dat ze een kleedje droegen vond ik helemaal niet erg. Eens kort een lief Marokkaans vrouwke gehad. Haar houding naar mij was dubbelzinnig, want ik zag haar heel graag, en toch wilde ze mij kwetsen door te zeggen dat ik dood was achteraf. Zij beweerde aanvankelijk dat ik een mooie man was.

In Bierbeek heb ik een relatie gehad met Marleen Driessens, eerst zo een 7 maanden vanuit de afdeling VIA. Een viertal maanden vanuit Kessel-Lo en een derde keer, een halve maand in de afdeling voor ouderen de GOCK in Kortenberg. De helft van de tijd was zij opgenomen op een andere afdeling. De psychiater raadde mij aanvankelijk meermaals aan geen relatie met haar te hebben, omdat zij heel manipulatief kan zijn. Ik vond haar fysiek te mooi en nam de manipulatieve aspect er maar bij. In totaal heb ik bij mijn broer voor 550 euro schulden gemaakt om aan al haar grillen te weerstaan: schmink, cola, chips, snoep... . Zij kuste mij veel en dat vond ik erg bevredigend, waarschijnlijk omdat ik nogal oraal gericht ben, ook in mijn soms perverse fantasieën.

Dit boek gaat over een periode van meer dan twee jaar in mijn leven, die heel intens was, dat mijn gigantisch probleem, die begonnen was op het einde van mijn universitaire leven op mijn 22de leeftijd, er uiteindelijk hoop kwam dat het opgelost geraakte tijdens dat laatste jaar, toen ik 56 jaar oud was, maar mentaal de leeftijd van een 16 à 17 jarige had, wat betekent dat ik seksueel Drie jaar uit het leven van Patrick

beperkt volwassen was. Het was een strijd, een onvermoeibaar strijd tegen mijn pedofiele dwanggedachten (helemaal alleen gedachten en eigenlijk nooit effectief daden, en voor Abilify zich uitte in een continuüm, en met Abilify zich uitte in korte opstoten van maximaal 10 seconden) die herhaaldelijk toesloegen. Het kwam er ook op neer dat ik kracht moest bijzetten om geen gluurder te zijn.

Het was begin maart 2021 dat ik alleen ben gaan wonen, na bijna 3jr en een half jaar opname, ik kon nu niet zeker zeggen dat ik geen pedofiel ben of was, omdat ik een gevoel had dat er van buitenaf aanvankelijk voor Abilify er een continu gevoel was dat men mij verweet één te zijn. En ook een psychopaat te zijn. Ik bleef wel een gluurder een beetje tot september 2023. Mijn strijd was voor een stuk overwonnen door de verliefdheid op een zeer sterke vrouw Nathalie Missal, die een erge vorm van bipolaire stoornis heeft, en die langzaam meer lichamelijk gehandicapt is geworden, meer dan 100 elektro shocks (eigenlijk 106) heeft gekregen en desondanks, dat allemaal, haar optimisme heeft weten blijven behouden. Ik heb haar altijd als een onwezenlijk sterke vrouw beschouwd, een voorbeeld. Ook mijn bijkomende medicatie van omega-3 of visolie vanaf oktober 2022 gaf merkbare resultaten. Ik had altijd van Nathalie gehouden, maar kon de kracht terugvinden haar op regelmatige basis te bezoeken in een woonzorgcentrum. Humor kwam er eigenlijk alleen maar vanaf Abilify, of november 2023.

Mijn verliefdheid tot haar, rukte mij een groot stuk uit mijn psychose, veel van mijn stemmen, en uiteindelijk is mijn pedofiele neiging stilletjes aan voor een groot stuk verminderd. Opmerkelijk was dat de liefde niet tot een zorgverlener was gericht, en dat mijn liefde niet verdwijnt in de tijd, integendeel even sterk blijft. Ik heb wel een herhaling nodig van Nathalie Missal, dat ze zegt dat ze mij mist. Dan schrik ik terug wakker in leven. Dit laatste was allemaal nieuw (het was niet één van die twintig crushes die ik over de ja-

Drie jaar uit het leven van Patrick

ren had gehad), en bewees dat ik mijn pedofiele opstoten groten-deels overwonnen had.

De tweede volwassen vrouw waar ik verliefd op werd is Brigitte, nadat de nieuwe medicatie mijn mentale leeftijd had verhoogd naar 16 à 17 jaar oud . Ik hoorde na haar in één week niet gezien te hebben , dat ze mij nog steeds als haar “darling” beschouwde, en ik zat even neer en kreeg twee stevige hartkloppingen van de verliefdheid veroorzaakt. Ik werd toen rustig, en erg verliefd op haar. Mijn pedofiele neiging voelde als volledig verdwenen. Ik had twee volwaardige partners, namelijk Brigitte en Nathalie. Mijn mentale leeftijd voelde als volwassen aan, dus minstens 18 jaar oud.

Dat ik nog wel kleine opstoten had van pedofiliteit bleef misschien, maar was afgevlakt ook omdat ik vanaf de winter van 2022-2023, begonnen was ervoor te zorgen dat ik 5000 stappen per dag kon wandelen. “Een sterke geest in een sterke lichaam” bleef door te wandelen de opstoten af te vlakken en te verminderen. Ik kreeg een beetje een fysieke conditie , ik maakte wandelingen in het nabijgelegen ‘Heuvelhofpark’.

Naast opstoten van pedofiliteit en bijproduct het beetje gluren naar kinderen en tieners, zijn er nog drie zware problemen die besproken moeten worden. Ten eerste een sluimerende achterdocht of paranoia, ten tweede stemmen die mij angstig maken door bijvoorbeeld te zeggen dat ik in de nacht een spuitje zal krijgen en mij doen sterven of hardnekkig veel stemmen die zeggen dat ik een psychopaat ben, terwijl ik in daden heel zacht was, maar in gedachten wel hard kon zijn of denigrerend. Soms was ik in gedachten wel degelijk een racist, vooral naar zwarten.

Wat betreft de psychopaat zijn, daar heb ik een plotse geweldige dubbele doorbraak meegemaakt, eind augustus en begin september 2023. Ik was naar de spoed van Gasthuisberg geweest. Omdat ik wegens stemmen vreesde voor mijn leven, wat niet onge-Drie jaar uit het leven van Patrick

bruikelijk was. Aangekomen op de spoed begon ik hevig te wenen, omdat ik zei dat ik geen Neonazi meer wilde zijn. Ze fronsten nogal hun wenkbrauwen daar. In de wachtzaal begon ik één half uur lang te wenen, over mijn psychopathische gedragingen van mijn leven. Bijvoorbeeld de brief die ik kwaadaardig naar mama uit mijn schuiladres in Jette geschreven had. Ze kon die niet beantwoorden en die brief was vol haat. Ik had op iets langer dan een half uur huilen van alles van psychopaat zijn bewerkt. Op het einde was ik bevrijd en zei ik :”ik leef !”. Ik merkte op dat de automaten direct de dranken gaven zonder lastig te doen zoals vooraf; Toen ik plaste zei de verpleegster van de spoed dat mijn waarde van psychopaat zijn gedaald was van 47 tot 43, en verderaf van een halve te zijn wat 50 als waarde heeft. Iemand van de bewaking van het onthaal heeft mij naar het onthaal gebracht. Daar heb ik een geweldige goede gesprek gehad met een zekere bewakingsagent Eric. Ik leefde sindsdien terug helemaal.

Mijn tweede doorbraak is de verafgoding en het op een pedestaal zetten van Françoise, waardoor ik zeker geen psychopaat meer ben. Het is een ietwat nieuwe beleving voor mij, en het gaat terug tot mijn vriendschap met Johan De Saeger, die ik ook verafgodde, en waarvan ik ook in dezelfde periode van begin september veelvuldig van droomde. Johan De Saeger had een kamer in hetzelfde huis, tijdens mijn studies van MBA in Cornell University in de V.S. in de periode 1990-1991. Na begin september 2023 voorspel ik dat ik nog veel mensen zal verafgoden, wat betekent dat ik empathischer ben geworden.

Wat betreft de stemmen of auditieve hallucinaties, gaf het besef dat dat een psychotisch symptoom is, mij het inzicht dat ik voldoende moet dagelijks rusten of slapen, om het psychotisch facet te elimineren , om zo de ontwikkeling van stemmen teniet te doen. Daardoor kreeg ik in de lente van 2023 de destructieve rol van kwetsende stemmen beter onder controle. Hierdoor is de frequentie van mijn bezoeken aan de spoed van Gasthuisberg drastisch verminderd naar gemiddeld één maal om de twee weken,

Drie jaar uit het leven van Patrick

i.p.v. 2 maal per week in de lente en zomer van 2021. Tenslotte is het facet paranoia, niet enkel de rust belangrijk maar ook het doorbreken van isolement. Dat laatste doorbreken lukt me beter en beter, door veelvuldig contacten buitenshuis.

Mijn verliefdheid tot Nathalie Missal veranderde in een soort affectieve band. Nathalie Missal heeft een zwaar handicap, namelijk zij is spastisch in haar spieren en moet in een rolstoel voortgaan, maar dat maakt samenwonen onmogelijk, en beperkt de liefde misschien iets. Op een heel af en toe basis bevredigt Nathalie Missal graag mij met een “handjob” en heel soms met een “blow job”. Ik vind dit heerlijk, maar de begeleiding en verplegend personeel verwerpt precies deze praktijken, wat ik spijtig vind. Mijn andere broer David, heeft meermaals mijn liefde tot Nathalie aangemoedigd, wat ik uiteindelijk positief vind.

Twee crushes waren de grootste: de banden tot de ergotherapeute Kiem en mijn individueel begeleidster van het papiermoleken en VIA, Nike. De verliefdheid tot die twee, ging in vlagen de laatste jaren tot recentelijk op en af, tot ik mij grondig realiseerde dat twee redenen een relatie onmogelijk maken: zij zijn niet single, en het zijn hulpverleners, wat deontologisch het moeilijk maakt. Verder hebben Kien en Nike getoond dat ik nog niet klaar was voor een relatie.

Mijn liefde tot Nathalie Missal, zal mij redden van het leiden tot psychopaat en gevangenis straf daarvoor. Bijvoorbeeld heeft Nathalie Missal ervoor gezorgd dat de longfoto's ervoor gezorgd hebben begin september 2022 dat ik diagnostisch geen pedofiel ben uitgeroepen. Zij was single en geen hulpverlener. Mijn boek hier eindigt maart 2024, juist drie jaar na het begin van mijn alleen wonen, begin maart 2021. Verpleging en doktors hebben ervoor gezorgd dat mijn reikwijdte en besef van afstanden veel groter zijn geworden.

Drie jaar uit het leven van Patrick

Een grote overwinning is het volledig besef van mijn ziekte beeld. Ik ben “schizo-affectief met paranoïde wanen en auditieve hallucinaties of stemmen”. Met (vulgaire of pedofiele) dwanggedachten. Ik kreeg het besef dat ik eigenlijk zwaar ziek ben toen ik terug wat meer sport begon te doen (gemiddeld 4,5 km wandelen per dag).

Ik was in het begin van mijn ziekte zelfs katatonisch schizofreen geweest, wat de ergste graad van deze ziekte betekent. Mijn bipolariteit strekt zich uit over maanden, waarbij ik maanden euforisch, en maanden depressief kan zijn. Er kwam door het junkie-afkicken van benzodiazepines zelfs een erge dwangstoornis bij, die zich ook richtte naar jeugdigen. De hallucinaties (stemmen van vooral psychopatisch en pedofiel) zijn begonnen in 2017 en zijn vooral betichtende, schuldveroorzakende, stemmen, bijvoorbeeld stemmen die zeggen dat ik een pedofiel of een psychopaat ben, en soms daarom moet sterven. Ik voel me daarna teneergeslagen en schuldig, of (soms heel) angstig.

Mijn broer David helpt mij enorm vooruit door keer op keer te zeggen dat dit maar stemmen zijn, en dat ik niet zal sterven. Mijn andere broer helpt mij ook enorm vooruit door twee keer per week op bezoek te komen. Mijn begeleiders en tele-onthaal doen hetzelfde. Af en toe lees ik een paar uur aan één stuk door: ik ben geabonneerd op HUMO, OOR, en TIME-magazines. Piano spelen, muziek beluisteren en recentelijk lange afstanden wandelen (tot 4,5km per dag) helpen mij. Creatief schrijven over mijn problemen helpen mij ook vooruit, want die brengen een creatief tijdsbedrijf en ziektebesef. Het wandelen heeft mij enorm vooruit geholpen, en heeft mij relatie-inzicht en ziektebesef opgeleverd. Relatie-inzichten die ik door het lange afstandswandelen deden me beter begrijpen op wie ik eigenlijk verliefd ben, en welke maar crushes zijn. Nathalie Missal speelt een sleutel rol. Mijn grootste crushes zijn ergotherapeute Kiem en verpleegster Nike.

Er is een heel lange tijd geweest dat ik de ene na de andere crush kreeg, verwijderd door een tijdsspanne van één week of twee of Drie jaar uit het leven van Patrick

drie. Die hebben zichzelf o.a. hersteld door mijn vaste en steeds maar wederkerende liefde tot Nike en Kiem.

Ik begon me mijzelf beter te voelen, waarbij ik bijvoorbeeld langere afstanden kon gaan wandelen zonder enig kind “op te rapen”. Dat kwam omdat ik oudere volwassenen eigenlijk als aantrekkelijker dan kinderen ben echt beginnen te voelen. Dat besef kwam ook naar voor door mijn inname van omega-3 visolie. Gladde gezichten met opvallende lichaamsdelen vind ik niet meer mooi. De tijdstip dat ik eigenlijk vele pedofiele (dwang)gedachten achter mij kon zetten was in november 2022 of één jaar en een half nadat ik begonnen ben met deze autobiografie. Dat viel samen met mijn verliefdheid tot Nathalie Missal. Ik blijf op straat “opgepast niet” bekluren. Zonder “op te rapen”. Ik kon soms nog agressief of vulgair uithalen in gedachten, op straat of in de bus.

De datum begin september 2023, begon ik in een korte tijdsspanne Françoise op een pedestaal te zetten, lichtjes te verafgoden. Dat is een teken dat ik niet psychopatisch ben; Ook zijn mijn vulgaire of pedofiele gedachten van kinderen daardoor weggefallen, en genezen. Dit komt omdat ik (eindelijk) de kinderen in het algemeen ook op een pedestaal zet. Kinderen moeten gediend worden, en verwend. Op straat eindigt bijna het bekluren. Ik voel soms dat ik in een dip zit van mijn degradatie en dat ik (pedofiele) dwanggedachten hanteer. Die gaan weg door een gedeelte van een ziel te krijgen.

De president Joe Biden zegt dat “onze periode” slechts om de 60 jaar gebeurt. Hij bedoelt daarmee twee grote oorlogen: Oekraïne tegen Rusland en Israël tegen Hamas. En misschien de opkomst van autoritaire figuren.

Anthony Blinken gaf een heel empathische speech over de gijzeldingsdrama in de Gaza (20 oktober 2023) (nadat er twee Amerikanen bevrijd zijn): hij zei dat elkeen eigenlijk een vredevol en welvarend leven wil hebben, en dat gegijzelden een afschuwelijk Drie jaar uit het leven van Patrick

breuk vormt in die wens. Iedereen wil met vriendschap en met liefde samenleven. Het is de wens van elke normaal mens om al die gijzelaars vrij te willen hebben. Ik ben een afschuwelijk mens geweest (zie verder in mijn autobiografie en de flash-backs) en ik ben het nog, het enigste wat ik wens is om liefde te voelen, en geen psychopathische gedachten meer te hebben, en uit die liefde een relatie met een lieve (zwarte?)vrouw aan te knopen. En misschien een paar kinderen kopen en een gezinnetje hebben. Dat kan nog op mijn leeftijd van 56 jaar oud, maar eigenlijk is het best onwaarschijnlijk.

Een brief naar Mama:

God, hoezeer ik je mis, liefste mama. Je bent een geweldige moeder. Ik heb je onmenselijk hard gekwetst. Omdat ik van huis weggelopen ben, in nijd en haat. Samen met een wijsneus alien Frank Retour. En samen met een psycholoog die me gelijk gaf om van huis weg te lopen. Maar ik kreunde en was verrot van de schuldgevoelens. Ik was vol haat naar jou, en waarom, dat wist ik niet goed. Ik schreef uit het niets een brief dat ik "afstand wilde, veel afstand", en dat "ik je haat". Mijn psycholoog was toen wel degelijk geschrokken. Het ergste van alles was dat ik eventjes serieus overwogen heb een wapen te kopen, en een massamoord te begaan.

Het was een strijd dat alleen wonen, tegen de CIA in mijn gedachten, en elke dag als ik thuiskwam van werk keek ik altijd maar naar een passage van de film van JFK, dat ik als muis het moest optornen tegen de CIA. Het was in het echt ook zo, want ik werd langzaam vergiftigd, om op het moment van de verkiezingen van 1994 zou sterven, en dat zou een echte ramp betekenen. Op de laatste avond voor mijn opname, heb ik nog twee kinderen "opge-raapt" bij de burens, die hebben mij gestreeld, en ik heb in mijn hoofd gevraagd dat ze mij zouden opzoeken in de nacht, en ik liet Drie jaar uit het leven van Patrick

de deur op een kier. Gelukkig was ik dat direct vergeten dat ik dat gevraagd heb. Ik heb toen naar Karen Vrancken gebeld, de vrouw die ik het liefst graag zag van de Handelsingenieur studies, maar zij zei dat ze al verkeerde. Ik sliep maar enkele uren, en de psycholoog kwam mij halen voor het ziekenhuis, vlak voor dat geheime agenten me zouden vermoorden, ik was gered. Toen ik jou zag was ik zo gelukkig dat we terug bijeen waren, maar ik zag af van de Haldol.

Ik heb je onnoemelijk veel verdriet bezorgd, omdat ik 25 jaar lang aan het roken was en niets deed dan eerst naar de film gaan en daarna cd's verzamelen. En maar roken. Mijn leven was nutteloos waarschijnlijk in jouw ogen. Dat deed me erg veel pijn. Vooral de misbruik van benzo's die ik verzwegen heb voor iedereen en voor jou heeft bijna mijn leven gekost en onnoemelijk veel jaren een nutteloos leven betekend. Je hebt onnoemelijk keren gezegd dat ik moest stoppen met roken. Je waart zo bezorgd voor mij. Tevergeefs. Het heeft geduurd tot vijf jaar na uw dood dat ik met licht COPD gestopt ben.

Het erge is dat ik meesterwerken van boeken ben beginnen maken tijdens uw laatste sterfjaren, en na uw dood. Ge hebt mijn "nuttige" jaren niet meegemaakt. ("Anekdoten van Hattick", "Straf Spul", "Prestatie van de Aandelenmarkt sinds de Verlichting, Politieke Connecties van de Beurs", "Twee Jaar uit het Leven") en dat doet me erg veel pijn.

Ik zal u altijd herinneren als de liefste en gezelligste en sociaalste moeder. Die ervoor gezorgd heeft dat ik geld had om mijn MBA te doen in de VSA, met proper en mooie kledij te lopen tijdens mijn studies, voor de oma's en vava's te zorgen, en de familie geest te bewaren. Door bijvoorbeeld gezellig Kerstmis en de verjaardagen lang te vieren. Vooral gij hebt daarvoor gezorgd.

Ik hoop dat ik nu kan duidelijk maken, dat ik heel erg van je houd, dat mijn nutteloos bestaan stopt en dat je dat in de hemel moogt
Drie jaar uit het leven van Patrick